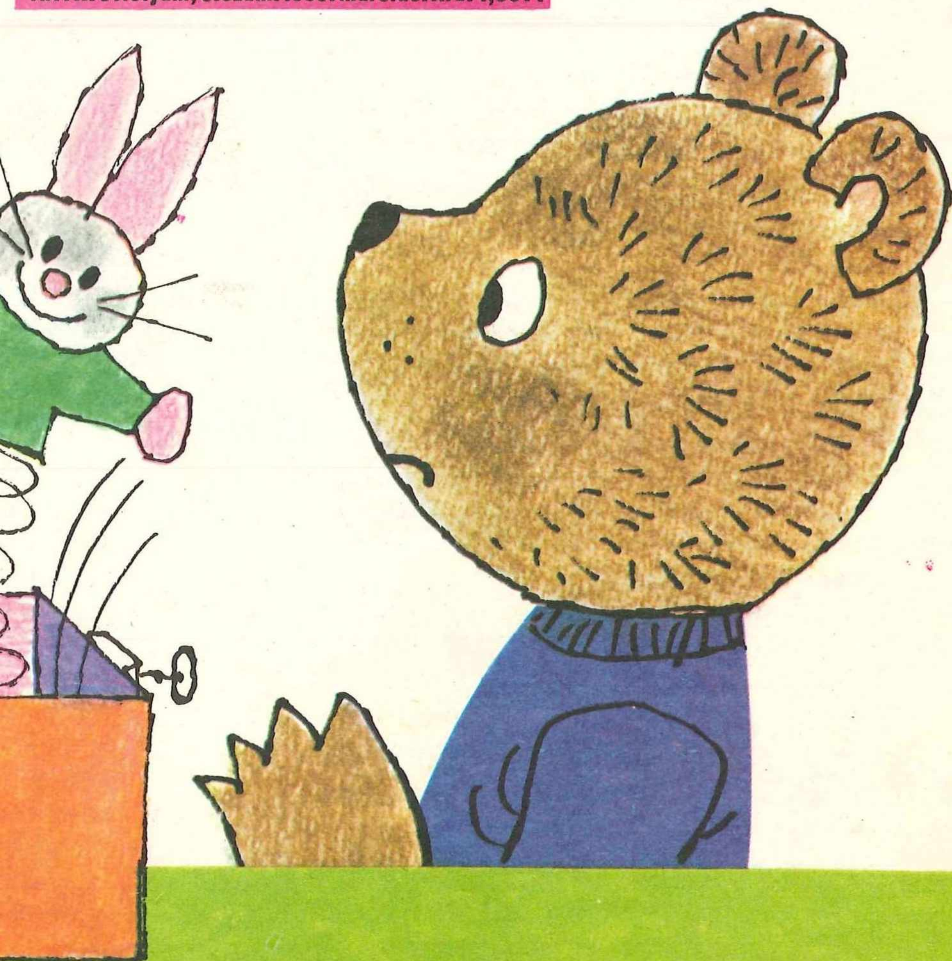

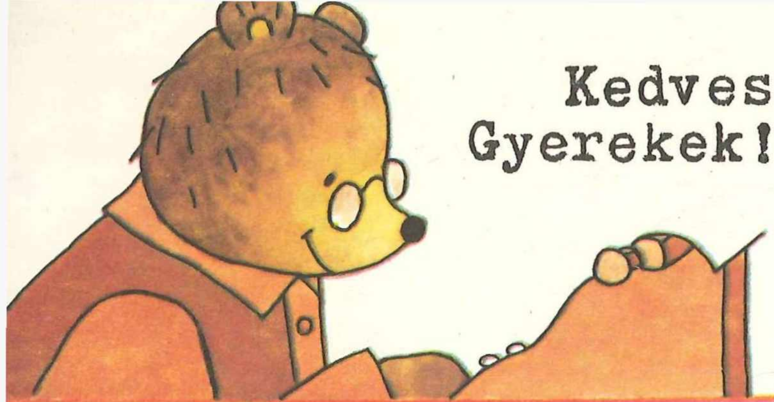
F. GYŐRFFY ANNA rajza

MELLÉKLETTEL

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXVII. évfolyam, 3. szám. 1983. március. Ára: 4,50 Ft

Kedves Gyerekek!

Köszönöm, hogy ilyen sokan megüzenitek anyuval vagy apuval, mi tetszik az újságban. Nagy segítség ez, hiszen így egyre érdekesebb lehet a Dörmögő Dömötör!

*

Készültök a húsvéti ünnepekre? Mi már hetekkel ezelőtt elkezdtünk ajándékokat készíteni, hogy minél több barátunknak szerezhessünk örömet. Jókor érkezett Zsilinszky Mihály ötlete. Ezt írja:

„Kedves Dörmögő! Készítettem egy jelvényt. A kellékek: 1 db kis kép (ki lehet vágni színes újságból, vagy rajzolhatjátok magatok is), egy kis karton, celofán, 1 db biztosító tű, ragasztó.

A képet ráragasztottam egy kör alakú kartonra, és befedtem celofánnal. Ráerősítettem a biztosítótűt, és készen volt a jelvény.

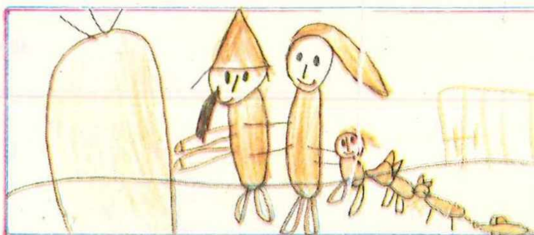
Sok szeretettel: Zsilinszky Mihály

8 éves tanuló, Veszprém"

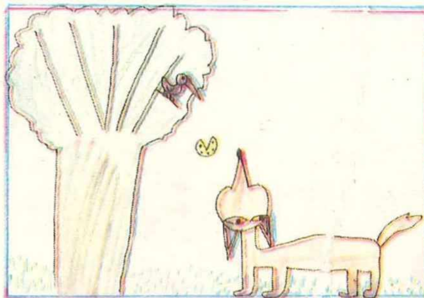
Ugye, milyen egyszerű? Húsvétig még sok jelvény elkészülhet!

Ezt a locsolóverset Szabó Balázsnak küldjük Miskolcra, sok-sok szeretettel:

Szépen kérem az anyját,
Adja elő a lányát.
Hadd locsolom a haját!
Hadd nőjön nagyra,
Mint a csikó farka:
Még annál is nagyobbra,
Mint a Duna hossza!
Szabad-e locsolni?

Most pedig egy kérdés következik. Tudjátok-e, melyik meséről rajzolták a gyerekek ezeket a képeket?

SZURDOKI ZSUZSI, Győr
TÖRÖK ZOLI, Lábatlan
DANCSECS ENIKŐ, Dobsza

Januári rejtvényfeladatunk képei között meg kellett különböztetni azokat, amelyek hangot adó tárgyat ábrázolnak azoktól, amelyek illatoznak. Megmaradt a hold, amelynek nincs se hangja, se illata. Ügyes volt, aki megtalálta! Kifli alakú holdat; nevetős, kerek holdat; szép éjszakai képeket rajzoltatok.

A nyertesek nevét mókus koma húzta ki:

Albert Erika, Győr — *Aradi Judit*, Százhalombatta — *Balázs Krisztina* és *Krisztián*, Kunmadaras — *Balázsi Katalin*, Sopron — *Banka Edit*, Tiszatenyő — *Barna Zsolt*, *Benyó Krisztián*, *Bodor Rita*, *Gémes Viktor*, *Győry Gábor*, *Kasos Csaba*, *Kádár András*, *Rajnai Péter*, *Selmeczi Dávid* és *Petra*, Budapest — *Bánrévi Ákos*, *Somogyi Viktor*, Miskolc — *Bencze Zoli*, Dömsöd — *Buda Beatrix*, Tatabánya — *Kürtösi Árpád*, Rácalmás — *Markó Róbert*, Csabrendek — *Németh Edina*, Káld — *Pintér Gabi*, Noszvaj — *Polhammer Péter*, Kéttornyúlak — *Szalai Ramóna*, Sárosd — *Szlanka Viktor*, *Zrupkó Lívia*, Dunaújváros — *Tarsoly Andrea* és *Tőrös Péter*, Fehérgyarmat — *Varga Veronika*, Nagykapornak.

MEGSÚGOM, hogy következő számunkban olvashattok majd egy csodálatos radírgumiról, a mellékleten pedig pólyásbabát ringató nagymamát találhattok.

MADÁR ESZTER rajzai

OSVÁT ERZSÉBET:

A megszeppent hóvirág

Megszeppent a
hóvirág,
amikor
kikandikált.
Látja,
pilinkél
a hó,
a földön
hótakaró.
Télapó meg
nincs sehol:
talán szundít
valahol,
és nem vette észre,
hogy a télnek vége?

SZÉKELY DEZSŐ:

Tavaszváró

Ibolyalevélen
bogárka-könnyek.
Nehéz a sírás,
nevetni könnyebb.
Derül az ég is,
örül a napnak.
Gyere, szép tavasz,
ölbekaplak!

PAPP LÁSZLÓ:

Öröm a tanyán

Sohasem felejtem
Azt az ünnepnapot,
Mikor a kis Matykó
Patkós csizmát kapott.

Kisborjút vitt apja
A téli vásárba,
S kiscsizmával a jobb vállán
Jött ki a tanyára.

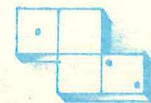
A tanyaablakból
Messziről meglátta,
Futott Matykó eléje, hisz'
Legelső csizmája!

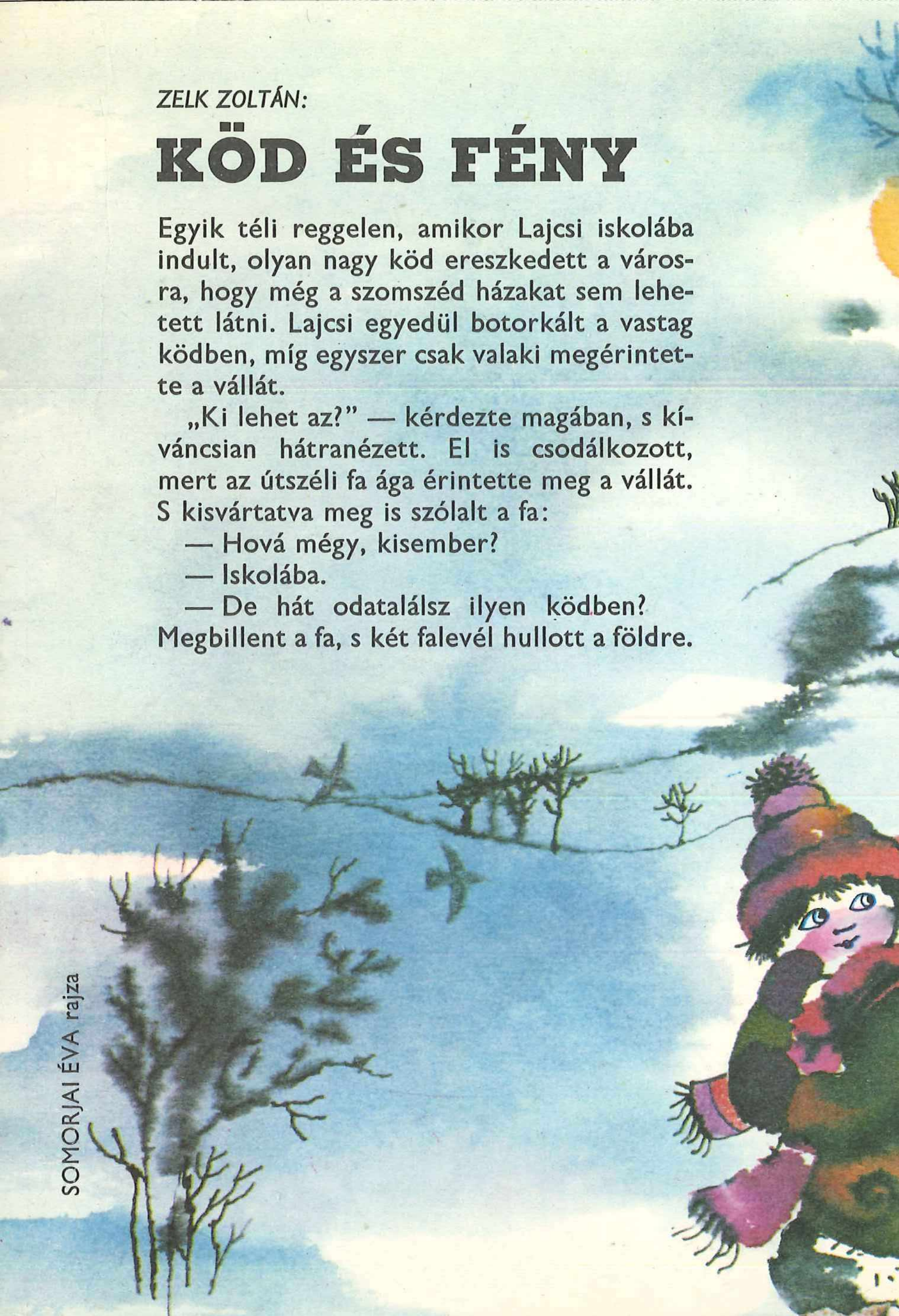
Mikor hazaértek,
Rögtön felpróbálta,
Csókot nyomott érte apja
Kezére, arcára.

SÓTI KLÁRA rajza

ZELK ZOLTÁN:

KÖD ÉS FÉNY

Egyik téli reggelen, amikor Lajcsi iskolába indult, olyan nagy köd ereszkedett a városra, hogy még a szomszéd házakat sem lehetett látni. Lajcsi egyedül botorkált a vastag ködben, míg egyszer csak valaki megérintette a vállát.

„Ki lehet az?" — kérdezte magában, s kíváncsian hátranézett. El is csodálkozott, mert az útszéli fa ága érintette meg a vállát. S kisvártatva meg is szólalt a fa:

— Hová mégy, kisember?

— Iskolába.

— De hát odatalálsz ilyen ködben?

Megbillent a fa, s két falevél hullott a földre.

SOMORJAI ÉVA rajza

Lajcsinak úgy tűnt, mintha a fa sóhajtott volna. Ezért megkérdezte:

— Szomorú vagy?

A fa megrázta ágait.

— Igen, szomorú vagyok —, felelte.

— A lehullott leveleidet sajnálod?

— Nem, nem azt. Hiszen tavaszra mindig új, zöld hajtásaim nőnek.

— Hát akkor fázol talán? — faggatta Lajcsi. De a fa azt felelte, hogy vastag kérge megvédi őt a hideg ellen.

— Tudom már, miért vagy szomorú! — kiáltotta Lajcsi. — A köd miatt, a sűrű köd miatt.

A faágak igent bólongattak:

— Azért, a köd miatt. Mert én tudom, mi a köd, és azt akarom neked elmondani.

Lajcsi kíváncsian hallgatta az öreg fa elbeszélését.

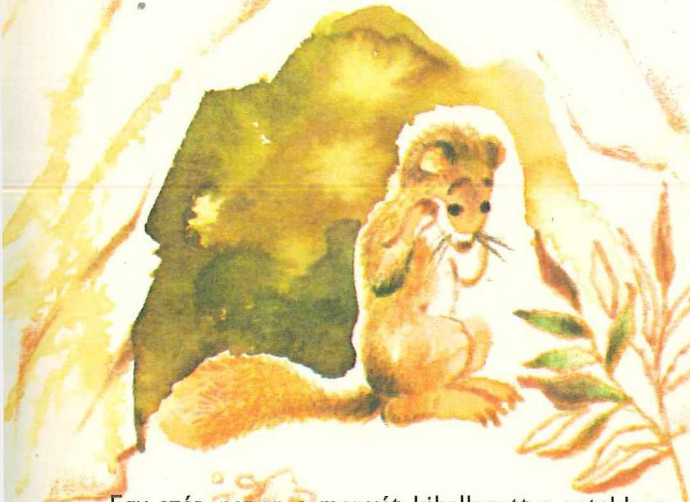
— A világ tele van szomorúsággal, s a köd az emberek szívéből kiáradó szomorúság. — De alig mondta el ezt a fa, a köd oszlani kezdett s egyre erősebbek és fényesebbek lettek a napsugarak. Lajcsi felkiáltott:

— Hát a fény micsoda? A fény, ami elkergeti a ködöt?

— A fény pedig a reménység, ami a szomorú és meggyötört emberek szívéből árad. S ez a fény örömmé válik egyszer, s elűzi a szomorúságot, mint a napsugarak a ködöt. — A lehajló ágak most felegyenesedtek, s megfürödtek az aranyos napsugarakban, Lajcsi pedig vidáman szaladt az iskolába.

Kinek a háza jobb?

CSUKOTKAI MESE

Egy szép napon a menyét kiballagott a patakhoz vizet inni. Megállt, s látja, hogy a túlsó parton, pontosan vele szemben egy hatalmas, barna medve ül, és az is vizet iszik.

— Jó napot, medve koma! — köszönt a menyét. — Hogy s mint vagy?

— Jó napot, menyétke! — viszonozta az üdvözlést a medve. — Hát nem megy éppen rosszul a sorom, de azt sem mondhatom, hogy jól.

— Mi az, mi a baj?

— Sajnos, szűk a barlangom. Melegnek meleg, de ha alvás közben megfordulok, mindig a falba verem az oldalam.

— Nekem más bajom van —, mondta a menyét. — Volt egy pompás üregem, ahol megbújtam, de jött egy nagy eső, kimosta a földet, és most akkora, hogy tízen elférhetnénk benne.

— Hej, ha ilyen baj ért volna engem, bizony nem panaszkodnék! — sóhajtotta a medve. — Én örülnék, ha megnagyobbodna a barlangom!

— Tudod mit!? — szólalt meg örvendezve a menyét. — Cseréljük el a házunkat! Én neked adom hatalmas üregemet, te meg nekem adod a szűk barlangodat.

— Remek ötlet! Cseréljünk! — egyezett bele a medve. — Hol van a te házad?

— Ott fent a dombon —, felelte a menyét, és egy apró buckára mutatott azon a parton. — És a tiéd?

— Az enyém is egy dombon van —, mondta a medve, s egy jókora hegy felé biccentett a maga felöli oldalon.

Ezzel nyélbe is ütötték a cserét. A medve átgázolt a patakon az innenső partra, a menyét meg kőről kőre ugrálva a túlsó partra ment. Mindkettő a maga új hajléka felé vette az irányt.

Bebújt a menyét a medve barlangjába, s körülnézett. Majd szaladozni kezdett az egyik végétől a másikig. Akkora volt a barlang, hogy szinte belefáradt a futkosásba. Meresztgette a szemét, de bizony nem látta a barlang tetejét. Lekuporodott a két hátsó lábára, és így siránkozott:

— Mit fogok csinálni egy ilyen óriási barlangban? Erre téved a róka, és nyakon csíp, vagy berepül a holló — s végem! Nincs egy zug, ahová elbújhatnék. És milyen huzatos! Juj, máris borzongat a hideg!

Sírt, sírt a menyét, hullott a könnye, mint a záporeső. Egyszer csak hallja, valaki topog odakint. A medve dugta be a fejét.

A menyét kitörölte a szeméből a könnyeket, s azt kérdezte:

— Miért jöttél vissza?

— Hát menyétke, nem férek én be a te házadba! Próbáltam bemenni előre a mancsommal, hátrafelé a farkammal, aztán meg oldalt is, de sehogy sem sikerült!

— Az orrodat kellett volna először bedugnod —, mondta a menyét.

— Azt is próbáltam, úgy sem ment!

— Ez lehetetlen! — sértődött meg a menyét. — Ha én egészen bent vagyok, még mindig annyi hely marad, hogy táncolni lehet. Hadd mérjem csak össze magamat az orroddal!

A menyét — hipp-hopp — felmászott a medve orrára. Aztán így szólt:

— No, nézd már, milyen pici vagyok! Eddig még soha nem vettem észre!

A medve meg azt mondta:

— Nahát, hogy én meg milyen óriási vagyok! Én sem vettem észre eddig még soha. Hanem most mit csináljunk?

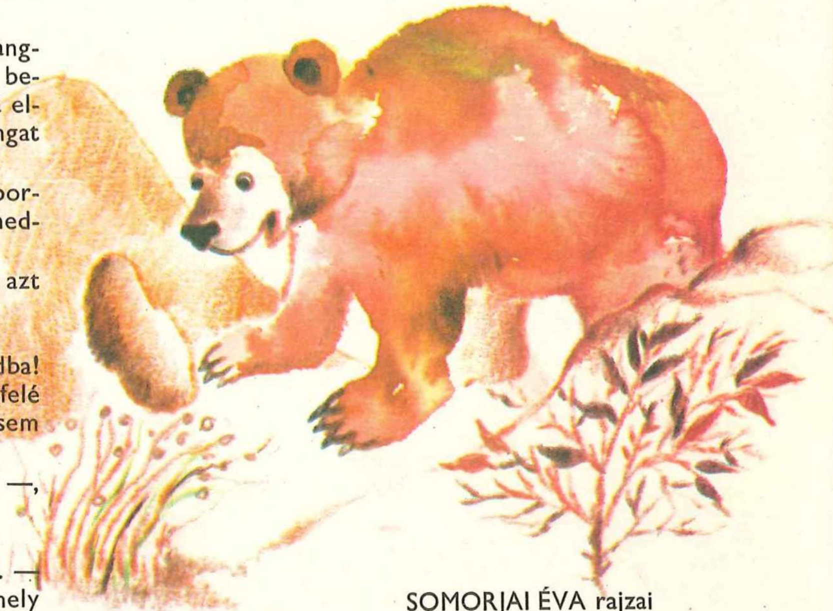
— Cseréljük vissza a házunkat —, ajánlotta a menyét.

— Ez az! Cseréljük! — örvendezett a medve.

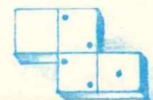
Így is cselekedtek. A medve bebújt a barlangjába, a menyét meg hazakocogott a buckába vájt üregébe.

Attól kezdve mind a ketten nagyon elégedettek voltak. Soha többé nem panaszkodtak a házukra.

Fordította: KOVÁCS SÁNDOR

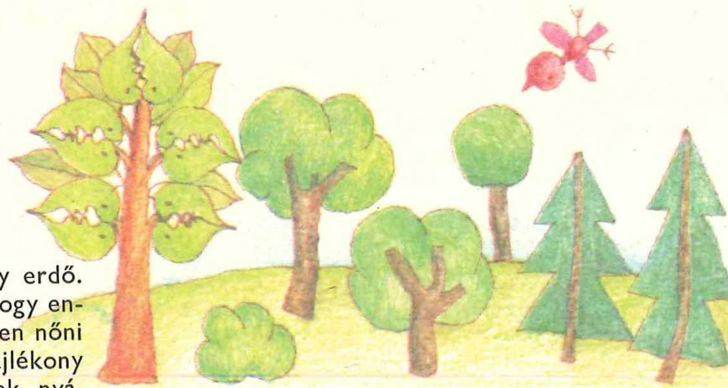

SOMORJAI ÉVA rajzai

NAGY ÉVA:

Puszifa

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő. Majdnem olyan volt, mint más erdők, csakhogy ennek a széliben egyik napról a másikra hirtelen nőni kezdett egy csodálatos fa. Sima törzsű, hajlékony ágú, vakítózöld levelű. A szomszédos tölgyek, nyárak, juharok kíváncsian súgtak-búgtak körülötte. Pontosan persze senki sem tudta, miféle fa ez a hamar növő. Még az állatok sem tudtak semmit, pedig azok messzebbre jutnak. Nem láttak eddig hasonlót a költöző madarak, de nem látott még maga a szél sem. Kérdezni pedig hiába kérdezték, az erdő újdonsült lakója nem szólalt meg.

Ettől kezdve nagyon haragudtak rá. Csak az útifű dünnyögte tétován:

— Lehet, hogy nem is tud beszélni... —, de senki sem hallgatott rá. Pedig a fa valóban néma volt. Hiába kapaszkodott a szél az ágaiba, hiába tépte-rázta, hiába ütögette egyenként össze a leveleket. Hiába. A fa nem szólalt meg, az ágak nem recsegtek, a levelek nem susogtak-zizegtek.

— Ugye, mondtam —, bólogatott az útifű, de ismét nem hallgattak rá; hanem félni kezdtek a gyorsan növőtől. Az állatok elmaradtak, a tölgyek, nyárak és juharok pedig olyan szorosan zárták lombkoronájukat, amennyire csak tellett tőlük.

Így éltek egy darabig. Egyik éjjel azonban furcsa zajt hallottak. Sok-sok kuncogást. Kunkori göndör nevetést. Először a fekete nyár hallotta meg. Úgy vélte, hogy álmodik, de az ismeretlen pici kacagások nem maradtak el. Az óriás nyár is felneszelt. Bizonyára a rezgő nyár rokona! — mondta a tölgy.

— Nem, nem ismerem! — tiltakozott a rezgő nyár. A tölgy, csengőfának vélte.

— Hiszen nincs is itt a szél, senki sem rázza a csengettyűket! — vágott közbe a juhar.

A találgatásoknak a hajnal vetett véget. A fölkelő nap is kíváncsian kapaszkodott a keleti látóhatár szélébe. S a hajnal hűs levegőjében, az egyre növekvő fényben, boldogan nyújtózkodott a fa. Ágain ezer és ezer apró puszi himbálózott, nevetgélt, tereferélt. A környező fákban egy pillanatra megállt a nedvkeringés.

— Hm, szóval puszifa —, törte meg a csendet az útifű.

Amint nőtt, növekedett a fa, vele nőttek az ágagon csüngő puszik. A puszikkal együtt pedig a viháncolás. Vajon mire jó ez az egész? — tűnődtek az erdő lakói.

Nos, történt egyszer, hogy egy fiatal férfi állt meg a fa tövénél. Nézegette, csodálta, közben egyre csak simogatta a szakállát. Az ám! Hiszen botanikus volt. Olyasvalaki, aki a növények között otthonosan mozog. Barátságban van velük; nevüket is, szokásaikat is tudja. És még sok-sok olyan titkot, amiről másnak fogalma sincs. Így aztán nem csoda, ha elképesztette a látvány; még ő sem ismerte a puszifát.

Egyszerre csak a képére pottyant egy vidáman hintázó puszi.

— Cupp! — mondta a puszi.

— Halihó! — kiáltotta a Botanikus, és rohant,

STUIBER ZSUZSA rajzai

ahogy a lába bírta. Arcán a váratlan puszi jól megkapaszkodott, nehogy leessen. Ezzel a puszifát fölfedezték. A Botanikus cikket írt róla. Amolyan tudományosat. Az ismertetésben ez a szó is szerepelt: haszonfa.

Nosza, tódultak az emberek. Körbejárták a fát, hallgatták a puszikat, s mikor hazafelé indultak, mindegyikükre ráhuppant egy-egy puszi. Emlékbe. És az emberek nagyon örültek. Otthon a szomszédok látták, milyen vidáman érkeznek meg. Ők is kimentek a családjukkal kirándulni a puszifához. És ők is vidáman tértek haza.

Telt-múlt az idő. A puszifáról fogytak a puszik. A Botanikus aggódott. Nem tudta, hány évenként terem puszikat a fa. Már arra gondolt, hívja a környezetvédőket. Aztán mégis úgy döntött, megvárja a jövő tavaszt.

Közben őszre fordult az idő. Az erdő élte megszokott életét; a fák szorgalmasan hullatták megszíneződött leveleiket, a levegőben menetrendszerű ökörnyálak úszkáltak. A madarak egy része messzi útra kelt. A puszifa is téli pihenőre készült. Egy reggel lehullott a puszifa utolsó levele, s alatta egy pöttöm puszi növekedett. Egy egészen parányi kis puszi. Afféle nyamvadt, aki tán még nem is cuppan. És a nyirkos levegőben még össze is kuporodott! A Botanikus, aki épp arra sétált, szánakozva nézegette őkelmét.

— Hát veled vajon mit lehet kezdeni? — gondolta. Aztán felderült a képe. Kinyújtotta a kezét, nagy markába ültette a puszit. Elmosolyodott, s hazaindult.

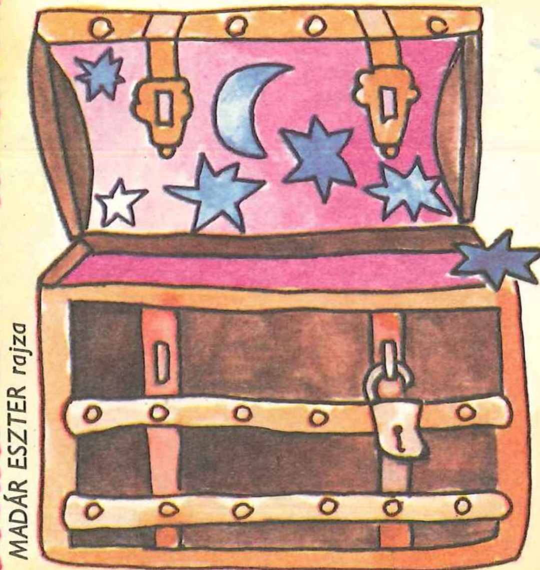
Otthon eléállt a kisfia:

— Hoztál nekem valamit, apa?

A Botanikus nagy-titokzatosan előrenyújtotta csukott markát. Másik kezével megfogta a gyerek tenyerét, s óvatosan beletette a puszit. A kis puszi cuppantott egy tőle telhetőt, s boldogan fészkelődött a kisfiú tenyérdombjai között.

A Botanikus pedig ölébe ültette a gyereket, s a halk-nyirkos, őszi, alkonyi kertben elmesélte neki a puszifa történetét.

Kincsesládánk titkai

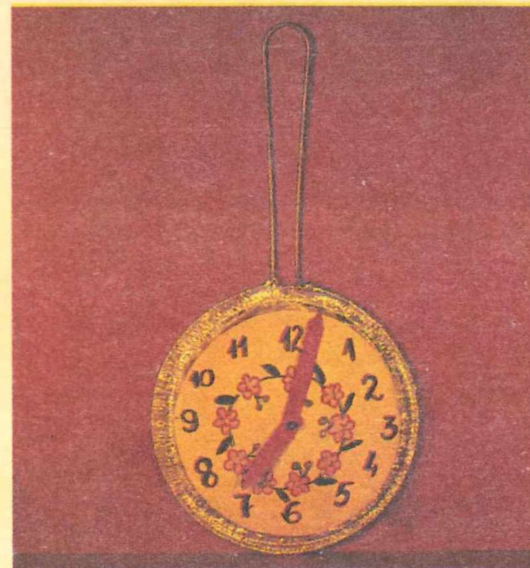
MADÁR ESZTER rajza

Ez a régi láda értékes kincseket rejteget: a postán hozzánk érkező barkácsmunkákat. Minden hónapban bemutatunk nektek valamit a kincsekből. Elsőként ezt a szép órát választottuk. A Pék testvérek küldték Tatabányáról. Lehet, hogy vett már anyukátok pattogtatni való „Puki" kukoricát? Öröm pattogtatni! Ha elkészült, ne kerüljön szemétbe a doboza sem! Készítsetek számlapot kemény papírból, és ragasszátok kívülről a pattogtató edény aljára! A mutatók is kartonból készüljenek. Szárnyas kapoccsal erősítsétek őket az óra közepére, ezáltal mozgathatók! Felakaszthatjátok az órát a fogójánál; szép dísz és hasznos játék egyszerre.

Jó munkát kíván nektek Pék Vali és Rudi, Tatabányáról!

Gyerekek! Ha sikerül valami ötleteset barkácsolnotok, amit bármelyik óvodás elkészíthet, küldjétek el nekünk, hadd legyen minél több kincs a ládában! A jól sikerült munkákat jutalmazzuk, a Dörmögőben is megjelennek, hogy a többi gyerek is elkészíthesse őket.

Szeretettel várjuk az óvó nénik, a szülők, nagyszülők és a nagyobb testvérek ötleteit is.

Játékszüret

Dr. Ókor, könyvmolylepke padlásán *cirkuszolnak* a gyerekek. Nem kell megijedni, ez most nem rosszalkodást jelent, hanem olyan játékokat, amelyeknek valami közük van a cirkuszhoz. Ilyen például a kötélbicikli. Persze nem a magasban kifeszített kötélen kell karikázni, hanem a földre fektetett kötél mellett. Veszélytelenebb — de nem könnyű!

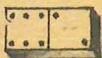
Egy rossz, félbevágott pingponglabdából kitűnő bohóc-orr készíthető. Piros festék kell hozzá meg kalapgumi, amelyet két kis lyukon fűzünk át.

Ha marad egy jó pingponglabda, versenyezni lehet vele. A játékosok az asztal végén helyezkednek el. A középre tett labdát a két csapat elkezdi fújni. . ., akinek az oldalán leesik, rossz pontot kap. S természetesen az győz, akinek a legkevesebb rossz pontja van.

Jó *cirkuszolást!*

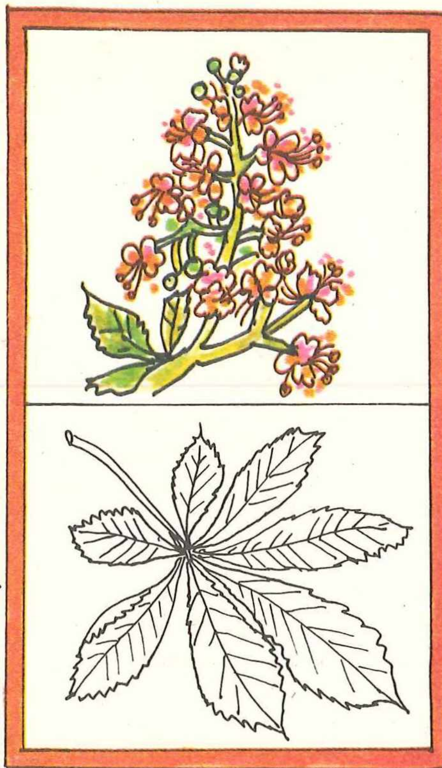
SÓTI KLÁRA rajza

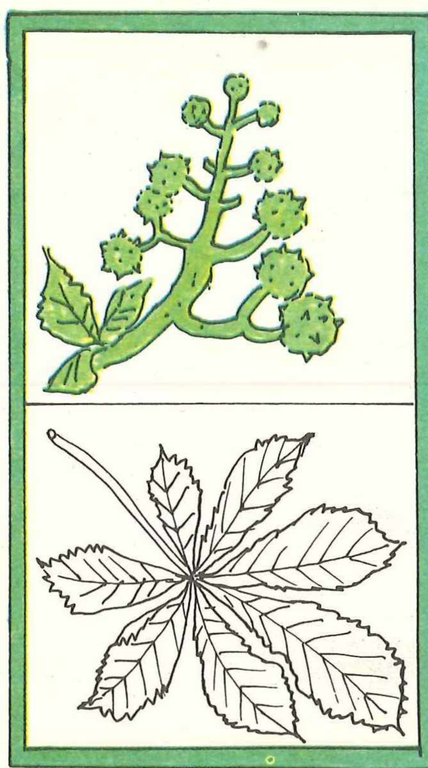

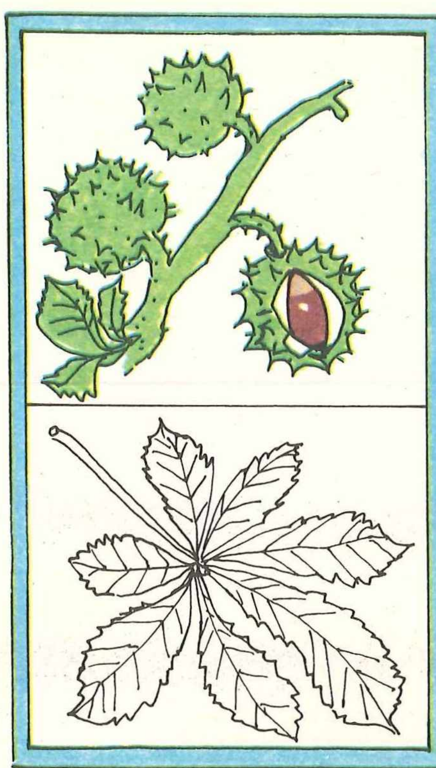
LEPKE AZ ÍRÓGÉPEN

„Az én gyerekszobám a Duna volt" — így kezdődik *Bálint Ágnes* könyve. Ezután történetek következnek ennek a „gyerekszobának" a játékairól: csigákról, békákról, lepkékről, kismacskákról, kutyákról, malacról — sokféle, szeretettel megfigyelt élőlényről. De hallunk a dunai télről, korcsolyázásról, vízimalomról, csónakázásról is, lenyűgözően érdekes, igaz történeteket. Bálint Ágnes természetismerete és szeretete nyilvánul meg ebben a művében éppúgy, mint a televízió sikeres *Kuckó* sorozatában. A kötet szépségét és érdekességét Orosz István művészi rajzai teszik teljessé.

SÓTI KLÁRA rajzai

VÁLASSZ MAGADNAK FÁT!

Egész életedben látsz magad körül fákat. Többnyire nagyok, erősek, úgy tűnhet, öröktől fogva a helyükön állnak, és ott is maradnak. Hatalmas, barna törzsüket mindig egyformának látod. Pedig a fa él, akárcsak az ember, minden társától különbözik, még a hasonlóktól is, és napról napra változik. Persze nem könnyű a fa finom, lassú változásait meglesni, de érdemes, hiszen valóságos varázslat tanúja lehetsz!

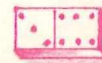
Válassz magadnak egy vadgesztenyefát, és kérj meg egy felnőttet, hogy látogassa meg veled minden évszakban egyszer!

Vedd ki lapunk közepéből ezt az oldalt, akaszd a szobád falára, és színezz ki minden látogatás után egy levelet!

Először akkor látogasd meg a fádat, amikor a levelei kibújnak vagy amikor virágzik! Milyen színűek a levelei? Színezd ezen a képen ugyanilyen világos színűre az első levelet! Legközelebb nyáron látogasd meg a fádat, akkor, amikor a virág helyén megjelennek a cseresznye nagyságú, zöld gömböcskék. Sötétebb lett a levelek színe. Színezd ki a második levelet! A harmadik látogatás idejére, mire a tüskés termések pingponglabda nagyságúra növekednek, ismét változik a levelek színe: szép, sárgásvörösre színezheted a harmadik levelet. A negyedik látogatás után, tél kezdetén, amikor már játszol a gesztenyékkel, ismét más színű ceruzára lesz szükséged a levél-naptár befejezéséhez.

Ha nincs a környéketeken vadgesztenyefa, „barátkozz” más fával! A levelek színének változásával egy időben mindig figyeld meg a termés növekedését is!

K. M.

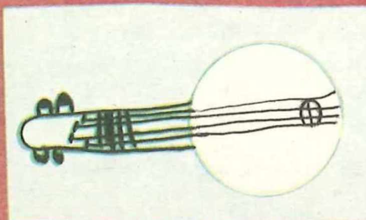

Augusztusi számunkban bemutattuk a kunmadarasi óvodások körcímkéből készült képeit. Örömmel látom, hogy tetszettek nektek. Sok szép képet kaptunk, itt sorakoznak a mackóbarlang falán. Sajnos nem tudjuk valamennyit bemutatni. Lássunk néhányat a legszebbekből:

PAPP ILDIKÓ, 6 éves, Debrecen

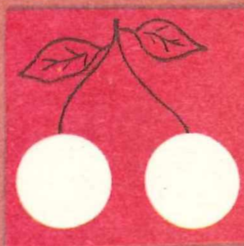
NÉMETH GABRIELLA 6 éves, Karcag

KACSÁNDI BERNADETT 6 éves, Karcag

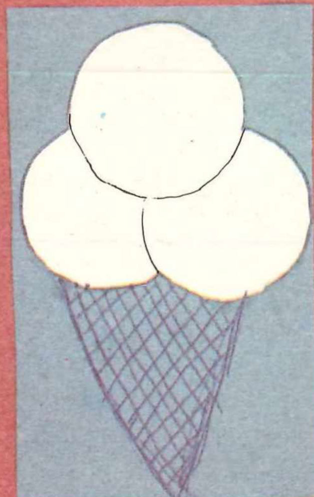
SZULICS MILÁN 6 éves, Nagymányok

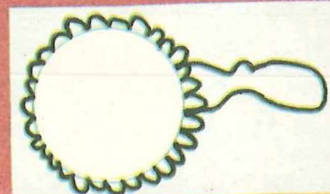

RICHTER INGRID, 8 éves, Sárosd

PÁPAI VIRÁG, 6 éves, Paks

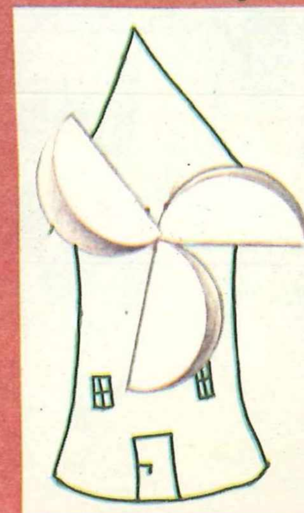
TŐKÉS EDIT, 6 éves, Karcag

SZULICS KINGA 9 éves, Nagymányok

BOGDÁN ERIKA 6 éves, Karcag

SAHIN TÓTH KATALIN:

Vidám mese egy csacsiról

— Várjuk a mesét —, mondta Peti.

— Szamárról is szólhat? — kérdezte Füles.

— Igen.

— És vidám is lehet?

— De még mennyire! — örvendeztek mindnyájan.

— Akkor figyeljetek!

Egy öreg kertésznek volt egy jámbor csacsija. Ez a kiscsacsi mindennap behúzta a piacra a zöldséggel megrakott szekeret. Jól ismerte már az utat.

Egy reggel az öreg kertész jól megrakta a szekeret, azután felült a bakra, és elkiáltotta magát: Gyí, te, gyí!

A csacsi azonban nagyon álmos volt. Lassan bandukolt, és jártában rögtön elnyomta az álom. Aludt, de a lába vitte az ismerős úton a város felé.

Azt álmodta a csacsi, hogy megy, mendegél gazdájával a piacra. Az erdőben hirtelen útját állja egy farkas. Az öreg kertész megrémült a farkastól, és felmászott egy fára. A csacsi nem tudott fára mászni, mert be volt fogva a szekér elé. Kitátotta hát a száját, és elordította magát, ahogy csak a torkán kifért: I-áááá!

RÁKOSI ANIKÓ rajzai

Ekkor felébredt, és egy rémült hangot hallott: Segítség!

Körülnézett, de farkast sehol nem látott. Az öreg kertész meg ült a bakon, és álmosan dörgölte a szemét.

— Mi történt, édes gazdám? — fordult felé a csacsi.

— Mi történt, kis csacsikám? — kérdezte ijedten az öreg.

— No, mit gondoltok, mi történt? — nézett Füles, barátaira.

— Biztosan az út széléről kiáltott valaki. Bajban lehetett —, aggódott Panni.

— Talán egy nyuszi kért segítséget, mert elöntötte a mezőt a víz —, makogta Tapsi.

— Vagy a babák háza gyulladt ki —, találgatta Bumbó.

— Ne féljetek, nem történt semmi baj! Hiszen vidám mesét ígértem! — mosolygott Füles.

Az úgy volt, hogy amikor a csacsit elnyomta az álom, ugyanakkor a gazdája is elszundikált. Ő meg azt álmodta, hogy baktatnak a csacsival az erdőn át, s egyszer csak útjukat állja egy farkas. A csacsi megrémült, rántott egyet a szekéren, és ész nélkül elrohant. Az öreg kertész meg lebukfencezett a földre. Akkorát kiáltott, amekkorát csak bírt:

— Segítség!

Ekkor felébredt és meghallotta, hogy a rémült csacsi azt ordítja: I-áááá!

— Hiszen mindketten ugyanarról a farkasról álmodtak! — nevetett Fik-Mik.

— Igen, igen! Csak egy kicsit mást! — fejezte be a mesét Füles.

Kedves Gyerekek!
Petinek annyira tetszett Füles meséje, hogy leírt belőle néhány szót. A pajkos Füles véletlenül elszakította a lapot. Segítsetek összerakni a szavakat! Ha sikerült, írjátok le ti is, írott betűkkel Dörmögőnek!

Tacsi kutya

Térdeljetek le! Hajlítsátok be a karotokat könyökben, és támaszkodjatok rá! Így haladjatok a szobában — Tacsi kutyát utánozva —, és kerülgessétek a bútorokat!

SZÁVAY EDIT rajzai

A sérült cinke

Utánozzátok a sérült lábú cinke ugrálását! Szökdeljetek egy lábon! Aki már tud számolni, számolja meg, hányat tudott egy perc alatt ugrani!

EDIT NÉNI

Tavasz a sárkánycsaládnál

— Te, nagyokos, idefigyelj! — szólongatta a legkisebb sárkányfej kora hajnalban a legokosabbat az ágyban.

— Mi van, no?

— Csak azt akarom kérdezni — suttogta jó hangosan, izgatottan —, mikor lesz megint olyan izé... olyan *haditanács?*

— Nem haditanács az, te golyhó, hanem családi tanács. Majd reggel, ha kialudtuk magunkat —, mordult vissza, és a másik oldalára fordult.

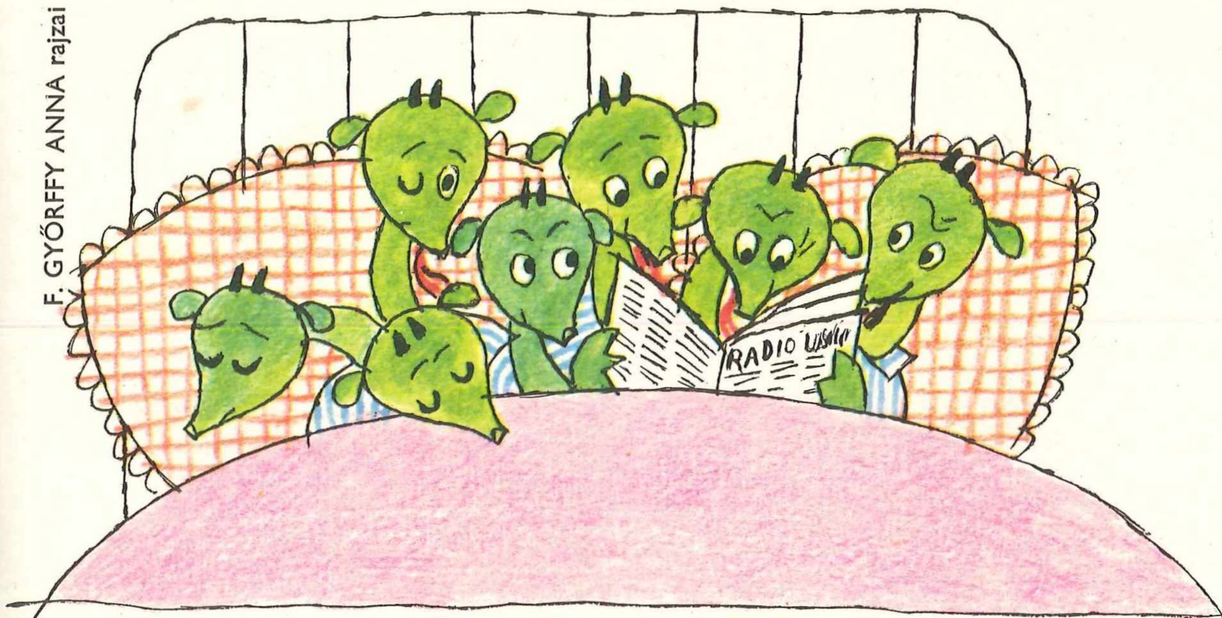
De már alvásról mégsem lehetett szó, mert egymás után újabb és újabb sárkányfejek bújtak elő a takaró alól. Sorra idézték a szép, téli emlékeket. A jól sikerült programok: utazás, színház, vendégség kalandjait. És sorolni kezdték tavaszi vágyaikat.

— Színház! Mozi! Cirkusz! Múzeum! Kirándulás! Erdő! Liget!

Amíg a nagyobbak kiabáltak, a legkisebb a rádióújságért nyúlt, s nagykomolyan kérdezte a legokosabbat. — Ez a karikás, ugye gyermekműsor? Hát ez? Melyik a „Ki kopog?", melyik a „Száll az ének"? — S amelyikre rábólintott a nagyobbik, azt piros ceruzával megjelölte. — Ezt meghallgatjuk...

— Tudjátok, mit? — mondta akkor a nagyobbik —, megkérjük Sárkányanyát, hogy egy vasárnap vigyen el bennünket a Városligetbe.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

— Megnézzük, hogy nyílik-e már a százszorszép!

— És megnézzük az állatokat az állatkertben. Kinek születtek kölykei? A kengurunak?

— Megyünk!

— És utána elmegyünk a Közlekedési Múzeumba! Ott vannak az autók, vonatok, repülők!

— Igen!!!

— És ha elfáradunk, *beülünk az étkezőkocsiba a múzeumnál,* és iszunk egy kólát!

— Igen!

— És tudjátok-e, hogy onnan hová megyünk?

— ?

— Nyomban a Május 1. út 57—59-be. Ez a Gyermek és Ifjúsági Könyvszolgálat címe — szólalt meg a szemüveges sárkányfej —, ott mindig van kiállítás a legújabb könyvekből, és néha még gyerek-előadás is. Én már ott láttam egyszer igazi írót is!

— És onnan meg már nincsen messze a Budapesti Sportcsarnok sem. Trolibusszal csak néhány megálló. Veszünk jegyet az „Egy nap Bohócországban" című műsorra!

— Igazán, egyszer apánk egy meccsre is elvihetne a Népstadionba! — sóhajtott az izgő-mozgó.

— Tudjátok, mit? — szólt bele megint a legokosabb —, ha nem kapunk jegyet, akkor megpróbálunk a Bábszínházba menni. Új műsoruk van: Berzsián és Dideki az egyik, és Dani Bogárországban a másik.

— Ha meg el tudnánk utazni vidékre, akkor Szolnokra kéne menni, a színházban bemutatták a Micimackót!

— És fogunk *főzni* megint Anyával! — jutott végre szóhoz a haspók. Húsvéti tojást meg sonkát!

— És megyünk *locsolkodni a lányokhoz* —, nevetgéltek a középső sárkányfejek.

— Mehettek bizony! De csak akkor, ha megtanuljátok a legszebb locsolóverseket — nyitott rájuk nevetve az anyjuk. — Most azonban ugrás ki az ágyból, mosakodni, reggelizni! Ki-ki menjen a dolgára!

GYÁRFÁS ENDRE:

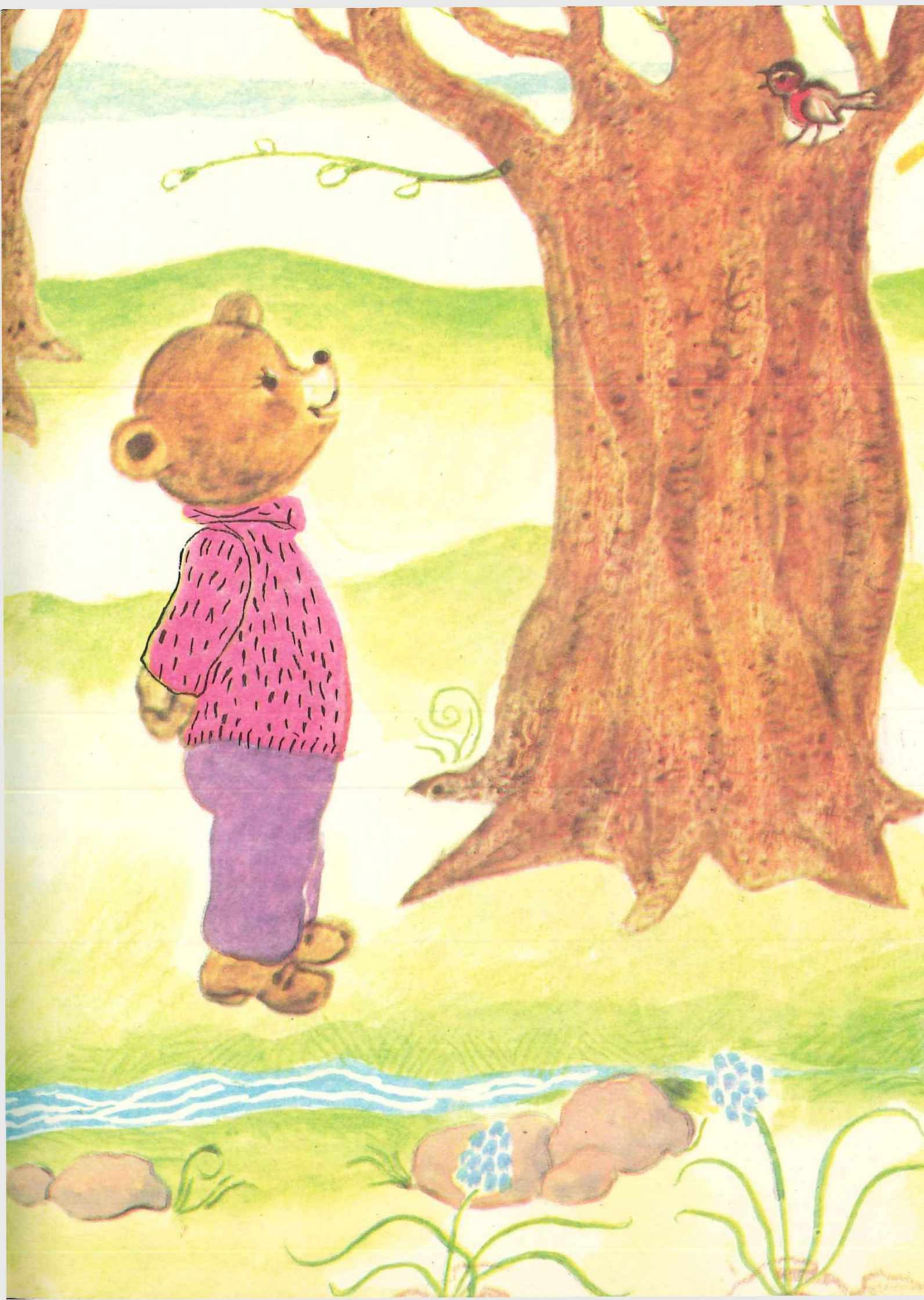
DÖRMÖGŐÉK BÚJÓCSKÁZNAK

— Bújj, bújj, zöldág,
zöld levelecske...
— zengi Marci, Berci, Bori,
a három kis medve.
— Ne csak körjátékot játsszunk
— mondja Berci. — Bújócskázzunk!
Kiáltanak: — Jaj de jó!
Berci, te légy a hunyó!

Fának dőlve, behunyt szemmel
számol Berci, úgy, ahogy kell,
s szól: — Aki bújt, aki nem...
indulok és meglelem.

Nézelődik erre-arra,
bekukkant a sombokorba,
elcammog a patakpartig..
Nem találja Borit, Marcit.
Majd a cserje között kutat
ott sem látja a bocsokat.
Ám megpillant valamit:
fehér kövön fut a gyík,
gyíktojás ül fűcsomóban,
repedezik, reccsen-roppar
s kibújik a gyíkfióka,
izeg-mozog forgolódva.

SZÁVAY EDIT rajzai

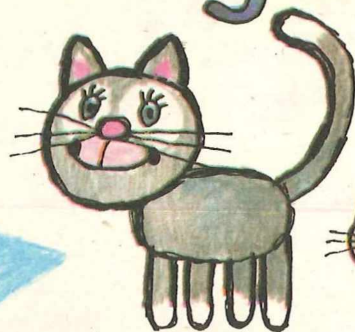

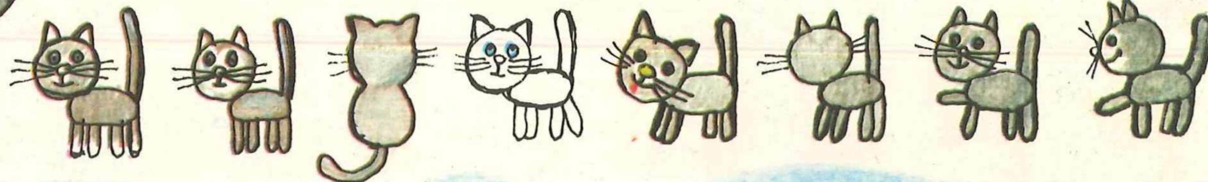
Ágat figyel bocsunk s látja:
rügy perdül a napvilágra,
míg a fürtös gyöngyike
avar alól kandikál ki,
úgy mosolyog Bercire.
A közeli cserfaágra
vörösbegy száll, párját várja,
s mikor megjön, körülnéznek:
hol építsék meg a fészket.

Addig-addig ámul Berci:
a bújócskát elfelejti.
Bori, Marci rákiált:
— Nem győztünk már várni rád!

Berci szól: — Bár hunyó voltam,
én bújtam el egy bokorban;
megtaláltam s néztem itt
a tavasz szép perceit.

Melyiknek van a legtöbb kicsinye?

KOLTAI ÉVA rajza

Keresd meg azt a mamát, amelyiknek a legtöbb fiacskája van! És melyiknek van a legkevesebb? Ez a mama, amelyiknek a legkevesebb kicsinye van, szomorú. Szeretné, ha neki is annyi gyereke lenne, mint annak, akinek a legtöbb van. Egészítsd ki a legkisebb családot: rajzold oda a hiányzó kicsinyeket! Megfejtésül Dörmögőnek is lerajzolhatod őket, vagy más állatból is rajzolhatsz ugyanennyit, ha úgy jobban tetszik.

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 13,50, félévre 27,—, egész évre, 54,— Ft.
82.1202 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

Index: 25.193
HU-ISSN 0230—1032

A szerkesztőség belső munkatársai:
olvasószerkesztő: Kun Magda,
képszerkesztő: Kovács Endre,
levelező: Madár Eszter.